

Wybrane wskaźniki aktywności immunologicznej u chorych na liszaj czerwony płaski i liszaj rumieniowaty

Recenzenci:

1. prof. dr hab. n. med. Zygmunt Adamski – Katedra i Klinika Dermatologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu
2. prof. dr hab. n. med. Jacek Szepietowski – Klinika Dermatologii, Wenerologii i Alergologii Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu

Promotor:

Prof. dr hab. n. med. Andrzej Kaszuba

Klinika Dermatologii, Dermatologii Dziecięcej i Onkologicznej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi

STRESZCZENIE

Zarówno liszaj płaski jak i liszaj rumieniowaty (toczeń rumieniowaty) są chorobami przewlekłymi o nie ustalonej etiologii, w których w obrębie skóry obserwujemy tzw. liszajowatą reakcję tkankową (*Lichenoid Tissue Reaction – LTR*). Zasadnicze znaczenie w obu powyższych chorobach mają zaburzenia o charakterze immunologicznym. Jednym z wykładników tych zjawisk są zmiany stężenia cytokin, jednakże ich udział w obu chorobach nie został dokładnie poznany (nieliczne piśmiennictwo). Z tego względu podjęto się zbadania stężeń wybranych cytokin u chorych na liszaj czerwony płaski i skórny postać tocznia rumieniowatego DLE/DDLE.

Celem pracy było ustalenie zmian stężenia wybranych cytokin u chorych na liszaj czerwony płaski i skórny postać tocznia rumieniowatego DLE i DDLE względem grupy kontrolnej zdrowych osób poprzez określenie stężenia w surowicy krwi: IL-1 α , IL-2, IL-4, IL-6, IL-10, TNF α i IFN γ .

Materiał badany stanowiła surowica chorych i zdrowej grupy kontrolnej.

Liczba chorych na liszaj czerwony płaski wynosiła 32 osoby w tym 17 kobiet i 15 mężczyzn, chorych na toczeń rumieniowaty DLE/DDLE było 26 osób w tym 20 kobiet i 6 mężczyzn, grupę porównawczą stanowiło 30 zdrowych osób w tym 14 kobiet i 16 mężczyzn.

Oznaczenie stężenia cytokin dokonano metodą immunoenzymatyczną ELISA.

W otrzymanych wynikach badań zanotowano znamienne podwyższenie stężenia IL-1 α u chorych z liszajem płaskim jak i z DLE/DDLE względem grupy kontrolnej.

Poziom stężenia IL-2 w grupie chorych z liszajem płaskim i DLE/DDLE był statystycznie znamienne wyższy niż w grupie kontrolnej.

Poziom stężenia IL-4 w grupie chorych z liszajem płaskim i DLE/DDLE był statystycznie znamienne wyższy niż w grupie kontrolnej.

Oznaczony poziom stężenia IL-6 w grupie chorych z liszajem płaskim jak i w grupie z DLE /DDLE był znamienne wyższy niż w grupie kontrolnej.

Poziom stężenia IL-10 w grupie chorych z liszajem płaskim jak i w grupie z DLE/DDLE był znamienne wyższy niż w grupie kontrolnej.

Poziom stężenia TNF- α w grupie chorych z liszajem płaskim i DLE/DDLE był statystycznie znamienne wyższy niż w grupie kontrolnej.

Poziom stężenia IFN- γ w grupie chorych z liszajem płaskim nie osiągnął różnicy istotnej statystycznie względem grupy kontrolnej. W DLE/DDLE poziom IFN- γ był statystycznie znamienne wyższy niż w grupie kontrolnej.

Z przeprowadzonych badań wysunięto następujące wnioski:

1. Obserwowane podwyższenie poziomu badanych cytokin zarówno u chorych na liszaj czerwony płaski (LP) jak i u chorych na postaci dyskoidalne liszaja/tocznia rumieniowatego (DLE/DDLE) względem grupy kontrolnej wskazują na podobieństwo większości procesów immunologicznych zachodzących w obu grupach chorych.
2. Obserwowane znamienne wyższe poziomy cytokin prozapalnych u chorych z dyskoidalnym toczniem rumieniowatym w porównaniu do chorych z liszajem czerwonym płaskim wskazują na większy stopień pobudzenia układu immunologicznego i idącej za tym odpowiedzi zapalnej u chorych z DLE i DDLE.
3. Obserwowany istotny wzrost poziomów badanych cytokin u chorych z dyskoidalnym toczniem rumieniowatym i liszajem czerwonym płaskim może stanowić punkt uchwytu dla nowych leków biologicznych i daje nowe możliwości leczenia tych chorób.
4. Obserwowany istotny statystycznie wzrost stężenia IFN γ u chorych na DLE/DDLE przy jednoczesnych doniesieniach o powstawaniu zmian o charakterze tocznia rumieniowatego podczas terapii IFN γ potwierdza jego stymulującą rolę w etiopatogenezie tej choroby.

.....
Doktorant

.....
Promotor